

Μιά φορά ο Κύριος ἡμῶν 'Ιησοῦς Χριστός, ἀπεφάσισε νὰ κατεβῇ καὶ νὰ ἰδῇ τὸν κόσμον.

Καθὼς γυρῖζε ἀγνώριστος, ντυμένος Κρητικὰ, νυχτώθηκε σ' ἓνα μέρος. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἓνα σπιτάκι ἐνὸς ξυλοκόπου, φουκαρά.

Πάει καὶ χτυπάει τὴν πόρτα.

Ἦ νοικοκυρὰ, ὅμως, σὰν ἄκουσε τί θέλει, τοῦ εἶπε πὼς δὲν ἔχει τόπο νὰ τὸν βάλλῃ γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἐφυγεν ὁ Χριστός.

Στὸ δρόμο, νὰ καὶ ἀπαντᾷ τὸν ἄντρα τῆς γυναίκας ποὺ ἐρχόνταν φορτωμένος ξύλα, κουρασμένος - σκοτωμένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ ἀπ' τὸ δάσος.

Τὸν χαιρέτησε καὶ ἀντιχαιρέτηθηκε.

— Ποῦ βαδίζεις, τέτοια ὥρα μοναχός; Τὸν ρώτησε ὁ ξυλοκόπος. Νύχτωσε κι' αὐτοῦ πού πᾶς δὲν ἔχει χωριὸ γιὰ νὰ κοπνέψῃς.

— Δὲν ἔχω τόπο, νὰ βάλλω τὸ κεφάλι μου, ἀπάντησ' ὁ Χριστός.

— Ἐλα στὸ δικό μου σπίτι. Ἐδὼ παρακάτω εἶνε.

— Μὰ δὲν ἔχει τόπο! εἶπεν ὁ Χριστός.

— Τόπο λές! Γιὰ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, ὅσον θέλεις!

Πέρανε τὸν Χριστὸ καὶ πηγαίνανε μαζί στὸ σπίτι.

Σκύλλιασε ἡ γυναίκα, μόλις εἶδε τὸν ἄντρα τῆς, νὰ τῆς φέρῃ τὸν ξένο.

Τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἔψηνε κρέας, γιὰ νὰ φᾶν. Ἀπὸ τὴν κακία τῆς, κατεβάζει τὸ κρέας, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ στὸν ξένο καὶ βάζει στὴ φωτιά φακὲς γιὰ νὰ βράσουν. Σὺν στρώσανε νὰ φᾶν, δὲν τὸν περικοιμήθηκε διόλου.

Τοῦβραλε τρεῖς σκουλιασμένες ἐλῆξες νὰ φᾶν στὸ ξυλοπίνικο καὶ ψωμί μουχλιασμένο

— Στρώσε τοῦ ξένου μας, νὰ κοιμηθῇ, τῆς εἶπεν ὁ ἄντρας τῆς, σὰν ἀποφάγαν.

Αὐτὴ τοῦ ἔβαλε γιὰ κρεβάτι ξηρὰ ἀμπελοκλήματα καὶ γιὰ προσκεφάλι μιά πέτρα.

Ὁ Κύριος ἡμῶν 'Ιησοῦς Χριστός, σὰν πῆγε γιὰ νὰ κοιμηθῇ πεινοῦσε. Ἀπὸ τὴν πείνα τὸν λονοῦσε τὸ στομάχι του. Ἐπῆσε ἀπάνω στὰ ξύλα καὶ τοῦ κόπηκε τὸ σῶμα του.

Ἐδῶσε λοιπὸν μιά κατάρρα στὴν κακὴ γυναίκα, νὰ τὴν πιάσῃ πόνος στὴν κοιλιά καὶ νὰ μὴν τὴν ἀφίγῃ.

Ἐκεῖνη, ἀπὸ τοὺς πόνους, στριφογυρῶσε στὸ στρώμα τῆς, σὰν κοιμμένο φεῖδι καὶ φώνησε σὰν καλλιμαχοῦδα.

Τῆς φέρανε γιατροῦς, τῆς φέρανε «νιστόρους» τίποτε!

Οἱ ποιοὶ ὅσο πηγαίναν καὶ θέριεβαν!

Τότε ὁ ἄντρας τῆς, πηγαίνει καὶ ξυπνάει τὸν ξένο.

— Σὲ παρακαλῶ, τοῦ λέγει, ἔλα νὰ ἰδῇς τὴν γυναίκα μου καὶ σὺ. Ἦσως νὰ ξέρῃς τίποτα, πού θὰ τὴν γιατρεύῃ.

— Τὸ γιατρικο τῆς, ἀπῆλθην ὁ Χριστός, δὲν βρίσκεται στὴ γῆ!

— Μὰ τί ἀρρώστεια εἶν' αὕτη, πού δὲν ἔχει γιατρικό; Ρώτησεν

~~~~~

λένε Κινηματογράφο, τοὺς εἶπε γιὰ τὸ ἠλεκτρικὸ καὶ γιὰ τὸν φωτογράφο.

Τοὺς εἶπε ἀκόμα πὼς στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμεινε μόλις χτυποῦσε ἓνα μαγικὸ κουδούνι, ἓνα ἄλλο κουδούνι ἀκουῶνταν ἀπ' τὸ κάτω πάτωμα καὶ μιά δοῦλα πεντάμορφη ἀμέσως, παρουσιαζότανε μπροστά του.

— Διατάξτε!

— Νισοῦ! Νισοῦ! Νισοῦ! Νισοῦ! Ἐθαύμαζαν οἱ χωρικοί.

— Κι' πότε θὰ φύγῃς κὺρ' Γιοργουῖλα;

— Σὲ λίγες μέρες! εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιδιορθώσουμε τὸ σύνταγμα. Βλέπετε ἀνευ τῆς ἡμετέρας παρουσίας οὐδὲν ἐστὶν γεννέσθαι!

Ἐχετε καμιά παραγγελία γιὰ τὸ Σύνταγμα;

— Οὐδὲ! ἔτσι ρουτᾶμι!

— Ἄν ἔχετε εὐχαρίστησιν! Πῶς θέλ' τε νὰ τοῦ φτιάξωμι!

— Ὅπως κρίνητε ἰλόγου σας! Ἡμεῖς κανένα... κουμπάκι μαγυμμένο θέλαμε.

— Τί;

— Νὰ ἓνα κουμπάκι μαγυμμένο... Νὰ τοῦ πατάμε, πάτ! Κι' νὰ ῥάχνεται μιά δοῦλα!...

— Κουμπάκι;

— Τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἡμᾶς τοῦ Σύνταγμα! Κάντε τὸ ὅπως ἀγαπᾶτε! Ἡμεῖς ἀπὸ 'να κουμπάκι μαγυμμένο θέλουμε. Μὴ ξεχάσεις νὰ μᾶς τοῦ φέρῃς. Ἄκουε;...

Σταμ. Σταμ.

ἐκεῖνος.

— Οὔτε ἡ ἀρρώστεια εἶνε φυσικὰ. Ἀπῆλθην ὁ Χριστός.

— Ἀλλὰ τί εἶνε τότε;

— Εἶνε ἡ κακία τῆς ἡ καρδιά καὶ τὸ πονηρὸ τῆς πνεύμα.

— Καὶ πῶς θὰ γιατρευθῇ αὐτό;

— Μὲ τὴ δική σου τὴν καλὴ καρδιά!

Ἐκεῖνος δὲν κατάλαβε.

— Ἄκουσε, τοῦ λέει, ὁ Κύριος, ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός. Ἐπειδὴ ἐφῆρθης φιλάνθρωπος σ' ἐμένα, δὲν μὲ εἶδες νὰ γυρίζω σὰν γέρος φτωχὸς στὴν ἐρημιὰ, θὰ σοῦ δώσω γιὰ «γητεῖα» (γοητεία) νὰ τὴ λές σ' ὅσους πονᾶνε ἀπὸ τὴν κοιλιά καὶ θὰ γιατρευῶνται ἀμέσως. Ἐσεὶ θὰ πλουτίσῃς καὶ θ' ἀμοιφθῇς γιὰ τὴν καλωσύνη σου. Μὲ μιά συμφωνία ὅμως. Δέχεσαι;

— Δέχομαι!

— Ὅταν πλούσιος καὶ χορτασμένος πλιά ἀποθάνῃς, θὰ τὴν εἰπῇς σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ γίνονται καλὰ πού ἀρρωσταίνουν, χωρὶς πληρωμὴ καμμιὰ.

— Συμφωνῶ.

Τότε ὁ Χριστός, πῆγε ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἀρρωστη γυναίκα καὶ τῆς εἶπε τὴν ἐξῆς «γητεῖα» (γοητεία):

Μὰ τίς τρεῖς ἐλῆξες στὸ πιάτο
μὰ τὴ μουχλιασμένη φάτα,
κληματιὸν τὸ κρεβάτι,
πέτρο τὸ προσκεφάλιδι,
φύγε πόνου τὸν ἄντρα,
κι' ὁ Χριστὸς σὲ πυροδοῶνχει
μὲ τὸ δεξιὸν τοῦ χεῖρι.

Κι' ἐσταύρωσε τρεῖς φορὲς ἀπάνω στὸ στομάχι τῆς.

Ἦ γυναίκα ἔγινε καλὰ, κι' ὁ Χριστὸς χάθηκε.

Ἀπὸ τότε στὴν Κρήτη σ' ὅποιον ἔχει πόνο τῶν ἐντέρων τοῦ λένε τὴ «γητεῖα» αὕτη, τὸν σταυρῶνουν στὴν κοιλιά του καὶ γίνεται καλὰ.

Κι' ἀπὸ τότε, τὸ ἔχουν σὲ μεγάλο κακὸ, ὅλες ἡ νοικοκυρὲς στὴν Κρήτη, νὰ δώσουν ξηρὸ ἢ μουχλιασμένο ψωμί, σὲ διακονιάρη, πού θὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τους, ζητώντας ἐλεημοσύνη, ἢ σὲ φουκαρά φίλο, πού θὰ φιλοξενίσουν στὸ σπίτι τους.

Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴ, ἔχουνε κι' ἄλλες γητεῖες στὴν Κρήτη, πολ-
λές καὶ διάφορες.

Σὰς γράφω μιά τοῦ «θιαριμοῦ» τῆς (θέριμης), τώρα πού εἶναι ἡ θέριμη στὴν ἡμερησία διάταξί μὲ τὸ κινεῖο ἀκριβό.

Στὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ
καὶ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος
πρὸς τοῦ γιατροῦ τοῦ κόσμου
ὅπου γιατροῦντι τίς πληγὰς
καὶ διασκορπᾷ τοὺς πόνους.
καὶ γιάτρον τὸν δοῦλο σου (το ὄνομα)
πέντε—δέκα—δέκα πέντε
ὥς τὰ σαράντα πέντε.

κι' ὁ ἅγιος Παντελεήμονας
πάνω νὰ παραστήγῃ:

Ἀμὲ θιαριμὲ εἰς τὸ βυθὸ τῆς θάλα-
[λασσας
νὰ βροῖς τὴ μαύρη φεῖδα
νὰ φᾶς τὸ κρέας τῆς,
νὰ πῇς τὸ σῖμα τῆς,
κι' ἀπὸ τὸ δοῦλο τοῦ θεοῦ νὰ λεί-
[ψῃς

Ἐλα, θεὲ μου, καὶ σι' ὄνομα σου
ποῦ δὲν γλυτώνει ἄνθρωπος,
ἀπὸ τὸ θέλημά σου,
Ἐννιά ἄξιμα νὰ σὲ βοηθοῦν

Πᾶρε γῆς τὸ βάρος τῆς
νὰ δώσῃς τὴν ὑγίαι τῆς.

Ἡ Μπάμπω Ζαφέρκο

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ γυναίκα εἶναι πολὺ πῖο ἐκλεκτικὴ στὸν ἔρωτα, παρὰ ὁ ἄν-
δρας.

***

Ἡ γυναίκα ὅταν ἀγαπᾷ, ἀγαπᾷ ἀποκλειστικὰ, δὲν μπορεῖ νὰ ἀνῆκῃ σὲ ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο τῆς, ὁ ἄνδρας μπορεῖ ν' ἀγαπᾷ μιά γυναίκα καὶ ν' ἀνῆκῃ... σὲ πολλὰς!...

***

Ὁ ἄνδρας εἶναι πολυθεϊστὴς στὸν ἔρωτα· ἡ γυναίκα μονο-
θεϊστὴς.

***

Ὁ ἔρως ἀρχίζει μὲ ἀμφιβολίαν καὶ τελειώνει μὲ ἀμφιβολίαν.

***

Ὁ ἔρως ἔχει μέσα ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ μίσους, γι' αὐτὸ τόσο
εὐκόλως κάποτε οἱ ἐρωτευμένοι γίνονται ἀσπονδοὶ ἐχθροί.

***

Μόνον ὅποιος πολὺ ἀγάπησε, μπορεῖ νὰ πῇ πῶς πολὺ ἔζησε.

***

Ὁ πρῶτος ἔρως εἶνε ἔκστασις, ὁ δεῦτερος, μανία!

***

Ὁ ἔρως, κρατεῖ τὴν ἀρμονίαν τοῦ κόσμου.

***

© κ. Ἀσφοφ

